

Hồi 33

Thiết Đầu Đà – Kim Ty Giáp

Cái chết đến với lão thần thâu mười mười. Lục Chỉ Thần Thâu chỉ kịp nghe một âm thanh như tiếng chuông ngân phát ra ngay trước mặt mình.

- Coong...

Cùng với âm thanh đó thì tiểu hòa thượng Lỗ Trình té vào mình lão thần thâu.

Lỗ Trình vừa lắc đầu, vừa xoa đầu miệng xuýt xoa:

- Ui cha ơi, đau quá, đau không thể nào tưởng tượng được.

Lục Chỉ Thần Thâu đỡ Lỗ Trình:

- Lão đệ... người... người...

Trong lúc Lục Chỉ Thần Thâu lưỡng ca lưỡng cốong thì người vận bạch y cũng không khỏi ngơ ngàng nhìn Lỗ Trình chăm chăm. Đáng lẽ ra ngọn Chỉ Điện Di Sơn của y đã đục lỗ giữa Tam Tinh lão thần thâu, nhưng đến phút cuối thì Lỗ Trình dụng Di Hình Cước Pháp, môn khinh công trong tiểu kỳ u linh, lấy đầu làm mộc đỡ cho lão thần thâu. Mặc dù Lỗ Trình dùng đầu hứng tuyệt thức Chỉ Điện Di Sơn có oai lực san non phá đồi thế mà đầu Lỗ Trình chẳng bị bể mà chỉ phát ra một âm thanh như tiếng chuông ngân. Chính lẽ đó khiến người vận bạch y ngạc nhiên vô cùng.

Lão thần thâu đỡ Lỗ Trình:

- Lão đệ, người có sao không?

Lỗ Trình xoa đầu:

- Cái đầu trọc của đệ chắc sung tấy mất. Mà... mà sao đệ không chết chứ?

Lục Chỉ Thần Thâu nhìn Lỗ Trình. Trên đầu của Lỗ Trình còn có dấu đỏ ửng nhưng chẳng có ấn tích gì bị chỉ công công phá.

Lão thần thâu buột miệng nói:

- Lỗ lão đệ, cái đầu người cứng thật.

Lỗ Trình vừa xoa đầu vừa đứng lên nhìn người vận bạch y:

- Các hạ chính là lão tiền bối Ma Thần Cát Giã, chủ nhân của ngọn tiểu huỳnh kỳ?

Người vận bạch y không màng đến câu hỏi của Lỗ Trình mà lên tiếng hỏi ngược lại:

- Vừa rồi ngươi đã thi triển Di Hình Cước Pháp trong tiểu kỳ u linh?

Nghe giọng người đó ồm ồm, Lỗ Trình nheo mày, đáp lời:

- Đúng như vậy!

- Tiểu hòa thượng là chủ nhân của ngọn tiểu kỳ u linh?

Lỗ Trình lắc đầu:

- Không phải.

- Đã được tuyệt thức trong tiểu kỳ thì nhất định là chủ nhân của tiểu kỳ. Ta thán phục ngươi đã luyện thành Thiết Đầu Đà môn công phu có một không hai của thiếu lâm thiền sư Đạt Ma, trong lúc niên kỷ còn quá trẻ. Nhưng ta cũng rất tiếc ngươi là chủ nhân ngọn tiểu kỳ u linh.

Lỗ Trình không hiểu câu nói của người vận bạch y, liền hỏi lại:

- Tại sao Ma Thần Cát Giã tiền bối nói thế chứ? Há chẳng phải vừa rồi ngươi dụng tuyệt thức Chỉ Điện Di Sơn trong tiểu huỳnh kỳ?

Người vận bạch y nhún vai:

- Ma Thần Cát Giã có thể sánh với ta được sao? Nhưng hôm nay, ngọn bạch lạp này đã tắt, tiểu hòa thượng còn được ba ngày ở lại thế gian. Đúng ba ngày sau ta sẽ tìm đến ngươi với ngọn bạch lạp của ngươi.

Nghe người vận bạch y nói. Lỗ Trình ngạc nhiên vô cùng. Ngạc nhiên quá mức nên Lỗ Trình buột miệng hỏi:

- Người không phải là Ma Thần Cát Giã sao?

- Nếu ta là Ma Thần Cát Giã thì Quỷ môn sẽ không trở lại giang hồ.

Người vận bạch y quay lưng, rồi bất ngờ trở luôn Di Hình Cước Pháp, thân ảnh phiêu diêu như nước chảy mây trôi lướt qua vòng cửa mắt dạng.

Lỗ Trình nheo mày:

- Di Hình Cước Pháp!

Lỗ Trình quay lại Lục Chỉ Thần Thâu:

- Lão huynh nhận ra người này không?

Lão thần thâu lắc đầu:

- Ta đang tính hỏi lão đệ đây.

- Y dụng được thuật khinh công Di Hình Cước, thi triển cả tuyệt thức Chỉ Điện Di Sơn.

Vậy y là ai?

- Lão huynh không biết.

Lục Chỉ Thần Thâu gãi đầu:

- Nếu như huynh thấy được chân diện mục của gã thì có thể biết được, nhưng rất tiếc.

[Thiếu 2 trang]

- Lỗ Trình giữ giới quy của đệ tử nhà phật thôi.

Lỗ Trình nhìn lão thần thâu:

- Phiền lão huynh.

Lục Chỉ Thần Thâu miễn cưỡng xốc Mạc Sâu Ngọc Nữ đưa vào cổ miếu. Lão đặt Gia Cẩm Lệ xuống sàn gạch, nhún vai nói với Lỗ Trình:

- Xong rồi đó, nhưng xem chừng cô không chết sớm cũng chết muộn mà thôi.

Lục Chỉ Thần Thâu nhìn ra ngoài sân:

- Để lão huynh ra ngoài bưng cả niêu dắc khẩu vào trong này luôn.

Lỗ Trình lắc đầu:

- Lão huynh, chưa được đi. Chẳng lẽ lão huynh để lão đệ ở đây một mình với Gia cô nương à? Như vậy chẳng hay chút nào.

- Ê, còn có cả Tổng Y Tổng trại chủ nữa mà.

- Tổng trại chủ đang mê man chẳng biết gì mà đệ lại là đệ tử nhà Phật gia, lão huynh hiểu cho điều đó, với lại chẳng biết Gia cô nương bị trọng thương như thế nào.

Lục Chỉ Thần Thâu thở dài ảo não:

- Lão đệ tự chuốc phiền lụy vào thân, giờ tính sao đây?

- Lão huynh hãy xem Gia cô nương trúng phải chưởng kinh gì của người vận bạch y?

- Ta lại phải xem mạch cho ả nữa à?

- Không phải xem mạch, mà coi cô ấy trúng chưởng pháp gì, nếu có thể được thì đệ dẫn truyền công lực sơ cứu cho cô ấy, sau đó mới nhờ đến đại phu.

- Ái da, ăn được món đặc khẩu của lão đệ sao mà lảm chuyện rắc rối quá.

Mặc dù nói như vậy, nhưng Lục Chỉ Thần Thâu vẫn bắt mạch cho Mạc Sầu Ngọc Nữ Gia Cẩm Lệ. Gương mặt lão thoáng thay đổi.

Lỗ Trình hỏi:

- Cô ta bị thế nào?

- Kỳ lạ thật, mặc dù miệng ứa máu chứng tỏ ả đã bị trúng một chưởng thí mạng nhưng sao mạch đập vẫn bình thường.

Lỗ Trình xoa đầu:

- Sao có chuyện kỳ cục vậy?

Lục Chỉ Thần Thâu chỉ ra ngoài cửa:

- Lão đệ ra kia để lão huynh xem ấn tích chưởng pháp gì mà lạ như vậy.

Lão thần thâu nghiêm giọng nói tiếp:

- Lão huynh vì đệ đấy nhé, chứ ta không có cặp mắt của...

Lỗ Trình mỉm cười:

- Đệ hiểu huynh mà.

Lỗ Trình nói xong thả bước ra ngoài cổ miếu đi thẳng đến chỗ niều đất.

Trong khi đó, Lục Chỉ Thần Thâu đã cởi áo ngoài của Gia Cẩm Lệ. Bên trong chiếc áo là bộ giáp y sáng ngời khiến cho Lục Chỉ Thần Thâu sững sờ nhìn.

Lão đứng bật dậy, quay ra cửa thét gọi Lỗ Trình:

- Ê, tiểu hòa thượng vào đây nhanh lên, nhanh lên!

Nghe giọng khẩn trương của Lục Chỉ Thần Thâu, Lỗ Trình đảo bộ dụng luôn Di Hình Cước Pháp thoát cái đã đến trước mặt Lục Chỉ Thần Thâu.

Lỗ Trình lắc đầu:

- Có chuyện gì rồi?

- Không cần biết chuyện gì nữa, ngươi hãy xem ả ma nữ vận y phục gì bên trong.

Lỗ Trình miễn cưỡng nhìn:

- Cô ta vận y trang gì kỳ vậy?

Lục Chỉ Thần Thâu tròn mắt:

- Lão đệ không biết à?

- Đệ không biết.

- Đó là Kim Ty Giáp, một trong tứ bảo của giang hồ. Ai vận Kim Ty Giáp thì không bị trường kình, đao kiếm đả thương.

Lỗ Trình nheo mày:

- Đại ca nói đó là Kim Ty Giáp, sao cô ta lại bất tỉnh không biết gì nữa vậy?

- Có thể người vận bạch y có nội lực vô cùng dũng mãnh nên mới đánh cô ta bất tỉnh vì uất khí nhưng không thể lấy mạng được ả. Nếu không có Kim Ty Giáp có lẽ ả đã tiêu đời rồi.

- Thế thì đệ mừng quá.

- Mừng cái gì?

- Cô ấy sẽ tỉnh lại chứ?

- Tất nhiên rồi!

Lục Chỉ Thần Thâu nghiêm giọng:

- Lão đệ, lão huynh có ý kiến như thế này.

- Lão huynh muốn đề nghị gì?

Lục Chỉ Thần Thâu gãi đầu:

- Nhân lúc ả ma đầu này chưa tỉnh. Lão huynh đoạt lấy Kim Ty Giáp để lão đệ dùng.

Lỗ Trình tròn mắt, chấp tay niệm Phật hiệu:

- A Di Đà Phật. Lão muốn giúp Lỗ Trình chui đầu xuống mười tầng địa ngục hay sao vậy? Lão huynh hãy để lão đệ được về châu Phật Tổ, Phật Tổ có quả trách thì chỉ mỗi cái tội nấu món đặc khẩu thôi, còn việc này xin lão huynh đừng làm.

Lão thần thâu nạt ngang:

- Lão huynh lo cho lão đệ. Lão đệ không nhớ người kia hẹn ba ngày sau đến lấy mạng đệ à?

- Dù có chết đi nữa Lỗ Trình cũng không phá giới Phật gia. Làm như vậy Lỗ Trình đắc tội với sư phụ, nếu có sống cũng không thể ngẩng mặt nhìn thiên hạ, có chết cũng biến thành quỷ dữ nơi a tỳ.

Lục Chỉ Thần Thâu nghe Lỗ Trình nói ngượng nghịu gục đầu. Lão lí nhí nói:

- Lão huynh xin lỗi đệ.

- Lão huynh đừng bao giờ nghĩ đến chiếm đoạt nữa.

- Ta hứa!

Lỗ Trình chịu nhiều đất qua tay Lục Chỉ Thần Thâu:

- Lão huynh xem.

Lục Chỉ Thần Thâu vừa tóm lấy nhiều đất mới biết nó đã bị rạn nứt, trong nồi chỉ còn lại thịt mà không có nước.

Lục Chỉ Thần Thâu nhướn mắt:

- Sao kỳ như vậy?

- Sao lại kỳ.

- Nhiều đất sao lại bị rạn nứt được chứ?

- Nó bị dư kinh của ngọn Chỉ Điện Di Sơn làm cho rạn nứt đấy.

Lục Chỉ Thần Thâu tròn mắt:

- Trời đất, chẳng lẽ nội lực của gã vận bạch y khủng khiếp đến độ đó à?

- Không phải dư kinh của ngọn Chỉ Điện Di Sơn thì cái gì được chứ?

Lục Chỉ Thần Thâu nhìn vào cái đầu Lỗ Trình:

- Cái đầu của lão đệ thì sao?

- Nhờ có sư phụ, đệ mới có cái đầu cứng như sắt như đá.

- Bốn mươi chín ngày đội lư hương quả không phí hoài, lão huynh không biết nên đã trách lầm Du Tăng đại sư.

Nhắc đến Du Tăng, Lỗ Trình khẩn trương vô cùng:

- Đệ quên băng mắt, bây giờ đệ phải quay về chùa.

- Không được đâu, chẳng lẽ đệ để lão huynh ở đây một mình lo cho hai người này à? Huynh không làm được đâu, nếu lão đệ bỏ đi thì huynh cũng bỏ đi theo.

Lỗ Trình lưỡng lự:

- Thôi được rồi, cứu người trên hết đó là giới luật của nhà Phật. Đệ cùng với huynh cứu tỉnh họ xong thì lên đường ngay.

Lục Chỉ Thần Thâu gật đầu.

Lão ngồi xuống nhìn Gia Cẩm Lệ:

- Ả vận Kim Ty Giáp, làm sao truyền nội lực được? Muốn truyền nội lực phải cởi bộ ty giáp ty ra.

- Làm vậy sao không được.

- Vậy chỉ còn cách ngồi canh đến lúc nào ả tỉnh lại à?

- Đệ cũng không biết nữa.

Lục Chỉ Thần Thâu sa sầm mặt:

- Lão đệ cứ đeo phiền lụy vào thân rồi chỉ nói không biết không biết.

Lỗ Trình chỉ vào Mạc Sầu Ngọc Nữ:

- Lão huynh vận áo ngoài cho cô ấy đi chứ khi tỉnh lại Gia cô nương lại hiểu nhầm lão huynh.

Lục Chỉ Thần Thâu chỉ vào mặt mình:

- Hiểu lầm ta là sao chứ?

Lão hừ nhạt:

- Chắc ả nghĩ lão già này có thói trăng hoa hả? Hừ, lão sẽ bẻ răng ả ngay lập tức.

- Nếu huynh không muốn cô ta hiểu lầm thì vận áo ngoài cô ta lại đi.

- Thật là rắc rối.

Nói với Lỗ Trình bằng giọng bất nhẫn nhưng Lục Chỉ Thần Thâu vẫn miễn cưỡng vận áo ngoài cho Gia Cẩm Lệ. Lão vận xong quay nhìn Lỗ Trình tủm tỉm cười.

Lỗ Trình hỏi lão thần thâu:

- Sao lão huynh lại cười?

- Người biết sao lão cười không?

Lỗ Trình lắc đầu:

- Không biết, nhưng có lẽ lão huynh đã nghĩ đến chuyện vui nào đó. Phật gia có câu cứu người làm phước, ấy chính là quả đạo vô biên đem đến cho hành giả sự lạc hỷ thanh cao nhất.

- Người đứng ra không phải là tiểu hòa thượng mà là tiểu Phật sống thì đúng hơn. Ta nói thật cho lão đệ biết khi nãy ta cười bởi nhận ra ả ma nữ này xinh đẹp khả ái, nên... nên ta tưởng tượng nếu lão đệ không là hòa thượng ắt sẽ tác nhân duyên cho hai người.

Lỗ Trình tròn mắt:

- A Di Đà Phật. Thỉnh lão huynh dùng món đặc khẩu.

Lục Chỉ Thần Thâu bật cười giòn:

- Y! Chưa chi người đã có ý đãi ta rồi. Lão thần thâu nói vậy mà trúng tim đen của người.

Lỗ Trình sa sầm nét mặt:

- Cái lưỡi của lão huynh, đệ sợ sẽ bị quỷ dữ cắn, nên mới thỉnh huynh dùng món đặc khẩu để huynh đừng nói nữa.

- Lão huynh nói chơi thôi mà.

- Nếu lão huynh còn nói như vậy nữa thì đừng bao giờ thỉnh cầu lão đệ nấu món đặc khẩu cho huynh.

- Ai da, lão huynh biết lỗi rồi.

Nhìn bộ mặt trang trọng của Lỗ Trình Lục Chỉ Thần Thâu gãi đầu:

- Lão đệ đừng giận huynh nghe!

Lỗ Trình mỉm cười:

- Làm sao Lỗ Trình giận lão thần thâu được chứ?

- Vậy thì ta và lão đệ cùng ăn chứ?

- Cùng uống rượu nữa.

- Thế mới là tri kỷ.

Lục Chỉ Thần Thâu vừa nói vừa nhón tay bốc một cục thịt, tả thủ thì mở bầu rượu đeo bên hông. Lão nhìn Lỗ Trình:

- Mời lão đệ!

- Mời lão huynh!

Lục Chỉ Thần Thâu vừa cục thịt lên miệng thì Mạc Sầu Ngọc Nữ Gia Cẩm Lệ rên khẽ:

- Nước... tôi khát nước quá...

Lỗ Trình vừa bốc cục thịt đã vội bỏ xuống niêu đất, hồi lão thần thâu:

- Lão huynh, cô ấy đã tỉnh.

Lục Chỉ Thần Thâu thở khi một tiếng:

- Trời ơi, thịt đưa đến miệng cúng không được ăn.

Lão vùng vằng thả cục thịt xuống niêu. Nhìn Mạc Sầu Ngọc Nữ hần học nói:

- Người tỉnh thật không phải lúc.

Mạc Sầu Ngọc Nữ vẫn rên:

- Nước... Nước, cho ta uống nước!

Lục Chỉ Thần Thâu nhăn mặt:

- Nước ở đâu mà uống, hổng lẽ lão... lão...

Lỗ Trình nghiêm mặt nói với lão thần thâu:

- Lão huynh, cứu người thì cứu cho trót.

- Thế nước ở đâu cho cô ta uống chứ? Đẻ thử nghĩ xem!

Lỗ Trình giật luôn bầu hồ lô rượu trên tay Lục Chỉ Thần Thâu:

- Cô ta uống rượu cũng được.

- Ê... nhưng rượu của huynh để đối ẩm với đệ mà.

- Khi khác uống cũng không sao. Cứu người là trên hết.

Lỗ Trình vừa nói vừa đổ cho Gia Cẩm Lệ từng ngụm rượu nhạt.

Gia Cẩm Lệ dần dần hồi tỉnh, rồi mở mắt:

- Ta đang ở đâu đây?

Lỗ Trình nhìn nàng nói:

- Gia cô nương?

Gia Cẩm Lệ gượng ngồi lên:

- Tiểu hòa thượng, lão thần thâu.

Lục Chỉ Thần Thâu khoanh tay nhìn nàng:

- Ừ... Lão phu và lão đệ đây.

Gia Cẩm Lệ nhìn Lỗ Trình nói:

- Đây là đâu?

Lỗ Trình xoa đầu.

Lục Chỉ Thần Thâu thay Lỗ Trình trả lời nàng:

- Đây là đâu à, là chỗ ta và lão đệ thường dùng để dùng món đặc khẩu.

- Nghĩa là gì?

- Còn hỏi nữa, là miếu hoang chứ còn nghĩa là gì.

- Miếu hoang, và hai người đã cứu Cẩm Lệ?

Lục Chỉ Thần Thâu chỉ Lỗ Trình:

- Nếu không có Lỗ lão đệ của lão thì nha đầu đã hóa thành cô hồn vất vưởng rồi.

Mạc Sầu Ngọc Nữ quay sang nhìn Lỗ Trình:

- Tiểu hòa thượng đã cứu Cẩm Lệ?

- Thật ra cô nương sống được là nhờ có Kim Ty Giáp.

Gia Cẩm Lệ chỗi tay gượng ngồi thẳng lên:

- Các người đã... đã...

- Lục Chỉ Thần Thâu khoát tay:

- Ê nha đầu đừng nghĩ sàm nha. Mặc dù ngươi có Kim Ty Giáp nhưng vẫn bị người kia đánh bất tỉnh, nếu không có Lỗ lão đệ của lão phu kịp thời xuất hiện thì thử xem ngươi có còn sống không chứ?

Gia Cẩm Lệ cúi đầu:

- Đa tạ Lỗ... đã cứu mạng!

Lỗ Trình khoát tay:

- Cô nương đừng nghĩ nữa. Lỗ Trình ngại lắm.

Lỗ Trình xoa đầu đứng lên:

- Cô nương đã tỉnh rồi, hãy ở lại đây nghỉ ngơi. Tiểu tăng kiêu từ!

Lỗ Trình toan quay bước đi thì Gia Cẩm Lệ gọi giật lại:

- Lỗ đại sư!

Lỗ Trình nhăn mặt:

- Cô nương đừng gọi tiểu tăng là đại sư mà tiểu tăng đắc tội với các vị đại sư trưởng thượng.

- Cẩm Lệ không gọi như vậy nữa. Nhưng Cẩm Lệ sẽ gọi bằng gì?

Lục Chỉ Thần Thâu chen vào:

- Cứ gọi là hòa thượng đại ca là được rồi.

Lỗ Trình nhướn mày:

- Cẩm Lệ cô nương gọi Lỗ Trình như vậy có kỳ không?

- Ta thấy không kỳ chút nào hết.

- Thế cũng được.

Lỗ Trình quay lại Cẩm Lệ:

- Cô nương cứ gọi là hòa thượng đại ca.

Gia Cẩm Lệ xá Lỗ Trình:

- Cẩm Lệ đa tạ đại ca hòa thượng đã cứu mạng.

Lão thần thâu nghe nàng nói ngược, trợn mắt nạt ngang:

- Nha đầu nói nghe chẳng lọt lỗ tai. Hòa thượng đại ca chứ đầu phải là đại ca hòa thượng.

Cẩm Lệ then mặt. Lỗ Trình mỉm cười:

- Đó chỉ là tiểu tiết, lão huynh để tâm làm gì.

Hòa thượng quay lại Cẩm Lệ hỏi:

- Gia cô nương có thể cho bản tăng biết vì sao người vận bạch y lại ra tay hạ sát cô nương không?

- Y đang đi tìm Vũ Văn Tiểu Vĩ để lấy lại ngọn Vô Tình Truy Thủ của Gia Cẩm Lệ.

Tiểu hòa thượng Lỗ Trình nheo mày, khẩn trương hẳn lên:

- Y đang đi tìm Tiểu Vĩ à?

Gia Lệ gật đầu:

- Võ công người này không thể nào lường được, Cẩm Lệ sợ Tiểu Vĩ không phải là đối thủ của y.

Lục Chỉ Thần Thâu nhìn Lỗ Trình rồi quay lại Gia Cẩm Lệ:

- Cô nương đã tỷ đấu với người vận bạch y, vậy có biết gã là ai không?

Lỗ Trình hỏi:

- Vừa rồi Lỗ Trình hứng một đạo Chỉ Điện Di Sơn của người đó, nếu không có cái đầu bị phạt biến thành Thiết Đầu Đà thì cũng đã vong mạng rồi.

Gia Cẩm Lệ nhìn sững Lỗ Trình:

- Chỉ Điện Di Sơn, tuyệt thức võ công trong tiểu huynh kỳ?

- Đúng như vậy.

- Còn Cẩm Lệ thì hứng trọn đạo chuồng Hải Nộ Cuồng Phong nên mới bất tỉnh như vậy. Nếu không có Kim Ty Giáp hộ thân thì thân thể đã nát bét rồi.

Lục Chỉ Thần Thâu cau mày:

- Gã vận bạch y, biết thi triển một lúc ba tuyệt thức Hải Nộ Cuồng Phong, Chỉ Điện Di Sơn và cả khinh công Di Hình Cước Pháp, vậy gã là ai?

Lỗ Trình nhún vai:

- Ở đây chẳng một ai biết.

Lục Chỉ Thần Thâu gãi đầu:

- Nếu gã biết tất cả những tuyệt thức thì cũng có thể biết tất cả những tuyệt thức khác. Lạ lùng quá!

Gia Cẩm Lệ nhìn Lục Chỉ Thần Thâu:

- Gã cầm ngọn bạch lạp và muốn giết ai thì khi ngọn bạch lạp tắt hẳn mới ra tay. Hành động của gã thật là kỳ cục.

Lục Chỉ Thần Thâu nhìn Lỗ Trình:

- Gã đó hẹn ba ngày nữa sẽ đến lấy mạng lão đệ của ta đó.

Gia Cẩm Lệ quay ngoắt sang Lỗ Trình:

- Hòa thượng đại ca, có phải vậy không?

Lỗ Trình gật đầu:

- Gã nói vậy nhưng chưa chắc đã lấy mạng của Lỗ Trình. Cẩm Lệ cô nương đừng lo lắng quá. Tạm thời gác chuyện này qua bên, Gia cô nương và lão huynh ở lại đây lo cho Tô trại chủ, Lỗ Trình quay về chùa thỉnh ý sư phụ.

- Lão huynh theo lão đệ.

Lỗ Trình xoa đầu:

- Ai da. Sư phụ không thích lão huynh mà.

Lỗ Trình nhìn Gia Cẩm Lệ:

- Hay nhất đệ quay về Long Thiền tự, còn lão huynh cùng Cẩm Lệ cô nương và Tống trại chủ đi tìm Tiểu Vĩ.

Gia Cẩm Lệ chen vào:

- Nếu muốn tìm Tiểu Vĩ thì cứ ở lại đây.

Lục Chỉ Thần Thâu cau mày:

- Vậy là sao?

- Cẩm Lệ có hẹn với Tiểu Vĩ ở tòa cổ miếu này.

Lỗ Trình nói:

- Nếu có hẹn với Tiểu Vĩ thì nhất định Tiểu Vĩ sẽ đến.

Lỗ Trình vừa dứt lời thì từ bên ngoài cổ miếu, Tiểu Vĩ bước vào:

- Tiểu hòa thượng ăn thịt chó vừa nhắc đến ta phải không?

Lục Chỉ Thần Thâu reo lên:

- Lão cũng đang chờ ngươi đây, lão tưởng đâu sẽ không bao giờ nhìn thấy ngươi trên cõi dương gian này nữa chứ...

Tiểu Vĩ quay lại nhìn Lục Chỉ Thần Thâu:

- Lão huynh nói vậy thì chắc có chuyện lớn rồi?

Lục Chỉ Thần Thâu gật đầu:

- Có người đang săn tìm để lấy mạng ngươi đó.

- Ai...

- Nếu lão biết thì không đấu ngươi đâu, lão chỉ biết người đó võ công cực kỳ cao siêu, trên tay lúc nào cũng có một ngọn bạch lập.

Tiểu Vĩ Buột miệng nói:

- Quỷ môn!

Ngọc Lan vừa bước vào cổ miếu, nghe Tiểu Vĩ nói đến Quỷ môn, đứng sững ngay ngưỡng cửa nhìn mọi người.

Cùng lúc đó Tống Y Tống khẽ rên lên một tiếng.

Tiểu Vĩ nghe họ Tống rên mới phát hiện ra, vội bước lại bên Tống Y Tống. Tiểu Vĩ cau mày khi nhận ra thần sắc của Tống Y Tống xanh rờn.

Ngọc Lan nhìn Lỗ Trình:

- Lỗ hòa thượng, ở đây có người bị thương à?

Lỗ Trình gật đầu:

- Ngọc Lan tiểu thư coi xem Tống trại chủ bị gì?

Ngọc Lan thẳng bước đến bên Tiểu Vĩ. Nàng cúi xuống cùng hai ngón tay mở mắt họ Tống nhìn qua. Ngọc Lan ngược lên:

- Không xong rồi. Tống trại chủ vừa trúng chưởng vừa trúng độc cương thi nữa.

Tiểu Vĩ lắc đầu:

- Thế Lan muội có cách gì cứu Tống trại chủ không?

- Để Ngọc Lan thử coi.

Nàng lấy trong túi gấm đeo bên người một hộp kim vàng, rồi định thần ghim một lúc ba mươi sáu cây kim vàng, dài ngắn khác nhau vào đại huyệt sinh tử của họ Tống. Mặc dù ghim kim vào những đại huyệt sinh tử nhưng thủ pháp châm cứu của Ngọc Lan không hề chùng tay.

Khi Ngọc Lan ghim xong cây kim thứ ba mươi sáu vào đại huyệt Bách Hội thì Tống Y Tống rùng mình.

Ngọc Lan thở phào:

- Xong rồi. Chỉ cần nghỉ ngơi ít hôm, Tống trại chủ sẽ hồi phục.

Nàng quay mặt nhìn Lỗ Trình:

- Tiểu hòa thượng, theo Ngọc Lan suy đoán thì Tổng trại chủ bị trúng chưởng pháp và Cương Thi Đại Pháp của lão ma Phong Tinh Cổ Thi.

Tiểu Vĩ cau mày:

- Phong Tinh Cổ Thi? Tổng Y Tổng có bao giờ thù oán với lão ma đó đâu.

Tổng Y Tổng lại rên khẽ.

Tiểu Vĩ nhanh như cắt áp song thủ vào lưng họ Tổng truyền công lực.

Tổng Y Tổng được Tiểu Vĩ truyền công, nên thần thức hồi phục nhanh chóng. Họ Tổng thều thào nói:

- Long Thiền tự... Du Tăng... Du Tăng...

Lỗ Trình sấn tới:

- Tổng trại chủ, người muốn nói sư phụ của Lỗ Trình đang gặp tai họa.

Tổng Y Tổng gật đầu rồi lại mê man.

Lỗ Trình căng thẳng tột cùng:

- Tiểu tăng phải quay về chùa.

Lỗ Trình vừa nói vừa lạng bộ trở khinh thuật Di Hình Cước Pháp, chỉ trong chớp mắt đã thoát ra ngoài cổ miếu hoang.

Lục Chỉ Thần Thâu vội vàng nói:

- Ta cũng phải theo Lỗ lão đệ.

Tiểu Vĩ gọi giật lão thần thâu:

- Lão huynh.

Lục Chỉ Thần Thâu quay lại nhìn Tiểu Vĩ.

Tiểu Vĩ nói:

- Lão huynh hãy ở lại đây cùng với Ngọc Lan và Mạc Sầu Ngọc Nữ, để Tiểu Vĩ đến Long Thiền tự.

Mạc Sầu Ngọc Nữ lên tiếng:

- Lão ở lại đây đi để Gia Cẩm Lệ và Vũ Văn công tử đi tới Long Thiền tự được rồi.

Tiểu Vĩ bước đến trước mặt lão thần thâu:

- Lỗ Trình đang cần Tiểu Vĩ.

Lục Chỉ Thần Thâu thở dài:

- Vậy cũng được, võ công của ta không bằng Tiểu Vĩ.

- Tiểu Vĩ nhờ lão huynh chăm sóc cho Ngọc Lan tiểu thư.

- Ta hứa!

- Kiếu từ.

- Tiểu Vĩ bảo trọng.

Tiểu Vĩ gật đầu.

Ngọc Lan bước lại bên Tiểu Vĩ. Nàng lấy từ trong túi gấm một lọ tịnh bình màu lam ngọc trao qua tay Tiểu Vĩ.

- Trong tịnh bình này có hai hoàn thuốc dùng để trị độc rất công hiệu, huynh giữ lấy.

Tiểu Vĩ nhìn nàng:

- Lan muội bảo trọng, Tiểu Vĩ sẽ quay lại ngay.

Khi Tiểu Vĩ vừa trở kinh thuật lướt ngoài cổ miếu thì Gia Cẩm Lệ cũng bám theo.

Lục Chỉ Thần Thâu thở dài bước ra cửa, nhìn theo hai người. Trong lòng lão bất giác nổi lên cảm giác lo âu hồi hộp vô cùng. Lão tự nhủ với mình.

- Với võ công của Lỗ Trình, Vũ Văn Tiểu Vĩ và thêm Mạc Sầu Ngọc Nữ Gia Cẩm Lệ thì không có việc gì xảy ra với những người đó.

- o O o -